

ЗДРАВКО ПОПОВ
ВЪПРОСИТЕЛНА В МАНТО

chitanka.info

Темата за жената така и остава най-неизясненото нещо на този свят. Някои присадиха сърца, други откриха биофагите, трети изчислиха невероятни траектории, от които на редовен човек се завива свят... При всичко това жената отстоява неумолимо като същество неразгадаемо, енигматично, обгърнато с мантията на най-непрогледна мистика!

Аз още недоумявам, като си спомня за моята съученичка Елка. Това момиче сякаш оправдаваше земната си наличност единствено с идеята да се захваща непрекъснато с мене. В началото, когато бяхме още в осми клас, тя се задоволяваше да ми вика „Рашо Проводника“ (защото съм бил дълъг и слаб), да ми бърка с молив в ухото в час и да ми се плези от чина си, когато ме изпитваха.

В девети клас Елка се промени. Тя започна да ме тормози душевно, злоупотребявайки с природно мекия ми нрав. В това хоби моята съученичка стана дотам дръзка, че един ден след часовете съвсем направо ми каза:

— Рашо, искаш ли да си играем на Том Сойер и Беки Тъчър?

— Няма такава игра — веднага долових нещо нередно аз.

— Уф... Че толкова ли не си чел какво е правил Том Сойер!

— Чел съм — казах. — Бягал е от къщи, търсил е съкровища, интересувал се е от умрели котки...

— Глупак... А от Беки не се ли е интересувал! Не си ли чел какво ѝ е писал в час, какво ѝ е направил до черната дъска... За пещерата не си ли чел, бе!...

— Не съм стигнал още дотам — излъгах тактично. — Помня, че тъкмо стигнах дотам и ни изпратиха на бригада...

— Хм, ама че дърво с дърво — поклати глава Елка. — Пън... Табуретка! Нощно шкафче!!!

Всъщност тя не ме остави на мира нито в десети, нито в единадесети клас. Накрая се амбицира дотам, че се обзаложи с всичките си колежки върху вероятността поне веднъж да излезе с мен. Спомням си, че втория срок на единадесети клас аз успях да се опазя.

Един ден Елка ми натика под носа някакъв списък на класа, като ме покани да се подпиша срещу името си, в уверение, че вечерта ще присъствувам на факелното шествие по случай годишнината на гимназията. След като видях, че останалите вече са се подписали, подписах се и аз.

Точно в седем, когато отидох с горящ факел пред централното кино, оказа се, че съм по-точен от всички. След четвърт час аз все още продължавах да съм по-точен от всички и вече се чудех защо е така, когато измежду зяпльовците, които се бяха събрали около мен и се подхилваха, изведнъж изскочи Елка и ми каза на ухото: „Какво си вдигнал това дърво като малоумник, бе!“ Тя ме хвана за ръка, и ме откъсна към парка, където ми разказа потресаващи неща... Понеже ужасно искала да излезе с мен, а аз все съм се надувал, тя се досетила да измисли годишнината на гимназията и по този начин да ме постави пред свършен факт. Сега разбирала, че било глупаво и съжалявала...

След този епизод аз окончателно си направих изводи за коварството на жената и съобщих на Елка, че в бъдеще не предпочитам да се поздравявам с нея.

Работата може би щеше да свърши тук, ако ние с Елка не се случихме студенти в една група. Един ден най-неочаквано бях повикан в комсомолското бюро на института, където много приятелски ми заявиха, че е предвидено като мероприятие на дружеството, аз и комсомолката Елка Пеевска да се оженим. Другарката Пеевска в началото упорствувала, но после съзнала, че всичко това се върши в интерес на комсомолската работа и склонила...

В самия ден на комсомолската сватба действително бе много интересно, но когато дойде вечерта и казах, че вече мисля да си тръгна, Елка неочаквано обяви, че отсега нататък за това няма да става нужда, понеже всички съпрузи живеели заедно... Нещата се объркаха съвсем, когато баща ми и майка ми се съгласиха по най-весел начин с нелепицата. (Още не си обяснявам как те се оказаха толкова близки с хората от комсомолското бюро!). Оставаше да се заинтересувам къде все пак ще спя. Елка отговори, че съпрузите също така и спели заедно. Това беше вече много.

Попитах кой глупчо е измислил това и не си ли пречат по този начин съпрузите.

Елка каза, че дори да си пречели, не можело иначе, това било закон.

Все пак, аз не се предадох тъй лесно и излъгах, че непрекъснато приказвам насън.

Елка каза, че в това нямало нищо опасно — съпрузите така свиквали един с друг, че би могло да си приказваме двамата насън.

Прибавих, че аз обикновено ритам насън, а много често и хапя.

Елка каза, че фактически аз цял живот съм бил спал и денем, и нощем, затова насън съм бил тъй кинетичен; скоро щяло да ми мине.

Засега живеем добре с Елка, тя ме пуска навсякъде с колегите и много ми помага в колекционирането на дръжки от врати.

Тъй или иначе, аз още не мога да разшифровам нищо от това същество — жената. За мен тя си остава същество-ребус. Същество-кръстословица.

Същество-уравнение!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.